

Pomalou se plížím nocí a rozdýchávám ten kopec, co se tak náramně přede mnou zdvihá. Hlavu mám plnou myšlenek. Už za malou chvíli to začne nanovo. Znovu budu muset dobýt úseky, které jsem před pár dny pracně zdolal, znovu se budu bát o svůj život, snášet padající sníh, led, kameny. Opět mi budou mrznout prsty. Ale jak doufám, tentokrát již uspějeme.

...Před pěti dny jsme se s Honzou pustili, prý, do nejllehčí šestky v Tatrách. Nachází se v Malém Kežmarském štítě a je od pana Stanislawského.

Vstali jsme ve čtyři hodiny, celá chata hluboce spala, mohl jsem jen tichounce závidět. Sešli jsme na verandu, posnídali, oblékli se a venku uvařili ještě litr nového čaje. Odchod byl o hodinu později. Byl velký mráz, oblačnost, silný vítr, lavinovka někde mezi trojkou a čtyřkou. V šest jsme měli oba vylezenou první délku. Až na jedno místo, kde byl led, byla celá po sněhu. Nad ní jsme teprve udělali nástupový štand. Na tomto místě jsme se znovu najedli a hlavně hodně napili, protože pít jsme s sebou do stěny nebrali. První lezecká délka vyšla na

N E J L E H Č Í

První délka. Honza dolézá k mému prvnímú štandu.

Čtvrtá délka. Honza bojuje v komině, kde byl ještě před pěti dny obrovský sněhový blok.

mě. Šel jsem vlevo, přes plotnu, na které však nebyly žádné dobré chyty ani stupy. Honza mě povzbuzoval a začal pronášet rady, ať mám vždy tři pevné body. V tu chvíli jsem nevěděl, jak na to reagovat. Tohle jsem totiž slyšel naposledy někdy v lezeckých začátcích a teď, tady v zimních horách, mě to trochu pobavilo. Jenže na druhé straně jsem se začal nebezpečně rozklepávat. Podle rady jsem čistil skálu a hledal jakákoliv tři místa, kam bych položil, zasekl či vklínil své tři pevné body. A hle, ono to nějak šlo. Plotna byla za mnou a já si to šinul po krát-

kém firnu k další skále. Nad ní byly štandovací borháky s řetězem.

Honzova délka začínala koutkem, ve kterém byly nafoukány hromady sněhu. Nezbylo mu nic jiného, než se tou sněhovou nadílkou prokopat. Potom mi zmizel z dohledu. Jediná komunikace mezi námi byla odvíjející se lana a občasná slova prohozená do vysílačky. Dolů padaly kusy ledu, jež se pod ranami cepinů a hrotů maček odlamovaly od zmrzlé skály. Padaly také prachové laviny, které jsem viděl už z dálky. Tvořily se v horních částech žlabu, který vedl k Německému žebříku. Laviny klouzaly skoro v pravidelných intervalech. Vždy, když jsem nahoře uviděl bílá oblaka, informoval jsem Honzu, aby se zapřel a čekal náraz sněhu. O pár spadlých prachových lavin později mi parták vysílačkou sdělil, abych zrušil a šel za ním. Taký nezapomněl dodat, že jeho štand není zrovna podle horolezeckých příruček, a že bych raději padat neměl. Vysílačky jsou dobrá věc, ale pro takovéhle informace bych je raději nechal doma pod postelí.

Začal jsem lézt. V koutě byla velká skoba, která nebyla procvaknutá. Zakroutil jsem hlavou ze strany na stranu a pomyslel si něco o veliké odvaze, nepochvakávat erární skoby. Kout jsem měl už očistěný, lezení bylo paráda. A výstup z něj byl taky parádní. Musel jsem zaseknout cepíny pouze do tenkého firnu a na tom udělat shyb. Později jsem si mnohokrát ověřil, že zmrzlý sníh bere, ale v ten okamžik jsem na to koukal se široce otevřenou pusou a pro jistotu se zavřenýma očima. Další dvě třetiny délky byly nádherné. Lezl jsem jen po uzounkém pruhu zmrzlého sněhu a ledu. Míst pro jištění moc nebylo, ale mně to mohlo být jedno, šel jsem přece na druhém konci lana.

Na štandu jsme se znovu prohodili, já si vzal zbytek materiálu a vyrazil dál. Hned jakmile to terén dovolil, zandal jsem stopera. V případě pádu by držel dobře, ale celkem jistě bych Honzovi udělal dvakrát dvanáct píchanců do těla. To by byla přinejmenším škoda bundy nebo kalhot. Dnes je všechno tak drahé. Asi pět metrů nade

mnou jsem uviděl ze sněhu vyčnívat dvě smyce. Pídalkoval jsem k nim, jenže ony jakoby se vzdalovaly. Vždy, když jsem udělal krok, podíval jsem se nahoru s myšlenkou, že už budu u tutového jištění, ale ono to bylo snad ještě dál než před chvílí. Když už mi chyběl opravdu jen kousek, možná dva kroky, musel jsem zastavit. Padala další lavina. Zaklíněný ve spáře jsem čekal, až sněhový nápor poleví. Jakmile jsem dosáhl úrovní smyc, skočil jsem po nich oběma rukama a silně funěl. Možná radostí nebo snad chvilkovou blbostí jsem do nich cvakl hned dvě expresky najednou. Na to, že jsme museli šetřit materiálem, to zrovna dobrý nápad nebyl.

Další metry byly zase o kousek těžší. To dokazovaly i dvě rezavé skoby umístěné pouze metr a půl od sebe. „Přejíštěno“ řekl by klasik. Já však za ně v tu chvíli děkoval jako malé děčko za lízátko. Znovu tu byla spára a vpravo od ní hladká plotna. Lezl jsem to půl spárou a půl tou plotnou. Výlez byl už tradiční...zaseknout oba cepíny do sněhu, pomodlit se a shýbnout to. Padala další lavina. Už jsme si na to pomalu zvykli, vždy než přišlo čelo prachové laviny, zešeřilo se. Připomínalo to pomalé zhasínání v kině. Tento index nás spolehlivě varoval. Dolezl jsem do místa, kde bych čekal štand, ale nic jsem na první pohled neviděl. Proto jsem lezl ještě o kus dál, ale začalo to být opět hodně těžké. Potřeboval jsem si orazit, zestárnul jsem v této délce už o dost. Pomaličku jsem tedy slezl zpět a odhraboval sníh. Borháky nikde, ale vyhrabal jsem dvě skoby. Spolu s vklíněncem to byl tutový štand. A obrovská úleva, že jsem měl další délku šťastně za sebou. Z batohu jsem vyndal pěřovku a oblékl se. Na minulém štandu jsem to neudělal a celkem slušně promrzl. Při dobírání jsem objevil další, třetí zatlučenou skobu, kterou jsem dodatečně také procvakl. Jedl jsem rozinky a dál dobíral lana. Počasí bylo konstantní, alespoň takové jsem ho vnímal. Stále byly na obloze mraky, opět mi byla zima, vítr foukal a sníh si žlabem padal vesele dál.

Honzova druhá délka byla vypečená. Vzpomínáme na ni asi nejraději. Prvních deset met-

Š E S T K A

rů bylo těžkých a časově až moc dlouhých. Mačky skřípaly po skále o sto šest. Byl to komín, s ne moc pevnou skálou, zalitý ledem. Ukončen byl obrovským kusem sněhu. Ta sněhová hromada mohla mít podstavu asi třikrát čtyři metry a do výšky dalších několik metrů, ale to zezdola ještě nebylo vidět. Můj štand nebyl zrovna moc šikovně umístěn. Všechno co Honza odhodil padalo rovnou na mě. Zpočátku jsem se tomu snažil vyhýbat, ale později jsem rezignoval. Nemělo to žádnou cenu. Před menším kusem ledu či kamenu jsem uhnul a dostal se tak do spádnice ještě většího. Stál jsem na místě, moc se nekoukal nad sebe a říkal si, že nic co by mi mohlo ublížit na mě nespadne. A byla to skoro pravda. Jen pravé rameno to schytalo kusem ledu. I když jsem ustavičně křičel, neměl ten kamenožrout nade mnou jinou šanci. Dál čistil skálu a posouval se krůček po krůčku vzhůru. Laviny podaly stále v pravidelných intervalech.

Konečně se dostal pod sněhovou masu. Založil tutového frienda číslo tři a snažil se sněh oblézt zprava po plotně. Bylo to těžké a já byl dole už hodně zmrzlý, Honza na nic nečekal. Do založeného vklíněnce cvaknul spolu s lanem i smyci a stoupl si do ní. Dostal se tak o půl metru výš a postavil se pravou mačkou na malý skalní výstupek. Cepínem se zahákl za chyt. A pak dostal ten skvělý nápad, zaseknout levou mačku do sněhového bloku. Kopnul jednou, podruhé a začal se zvedat. Já si dole jen přál, ať mu to vyjde, ať ho to ještě chvíli udrží, aby se dostal nahoru, abych mohl už také lézt a zahrát se. Bohužel to Honzu neudrželo. Vmžiku se dal celý obrovský kus sněhu do pohybu, směrem gravitačním – dolů, do míst, kde jsem stál já. Ani nevím co přesně jsem čekal. Snad obrovskou ránu, co mi zlomí vaz. Jenže nic tak velkého se ke mně nedostalo. Blok někde nade mnou narazil na skálu a rozpadl se na menší kusy, které mi nic neudělaly. Jen jsem byl skoro celý zasypán ve sněhu. Dokonce ani trh v la-

ně nepřišel. Čemuž jsem se dost divil a proto se rychle podíval nahoru. Viděl jsem parťáka, jak visí za jeden cepín a kvedlá ručičkou a nožičkami. Udržel ho jeden cepín zaháknutý za hranku. Oba jsme se začali smát jak šílení. Být dole na zemi, rovnou by nás odvezli do blázince. Povzbudil jsem ho, že zvládl deset metrů, a že těch zbylých čtyřicet už hravě vyleze. Nevím, co mi na to řekl, ale zmizel mi opět z dohledu. Sněh byl pryč, cesta byla volná.

Jakmile jsem uslyšel to krásné slovo „Zruš!“, bylo mi zase hej. Spokl jsem poslední kousek sušenky, pěřovka putovala do batochu a já po chvíli začal konečně lézt. Laviny padaly stále častěji, pauza mezi nimi nebyla ani minutu. Zprvu jsem čekal až lavina odezní, ale teď to nebylo možné. Čekal bych tam snad až do jara. Lezl jsem, i když nebylo nic neviděl. Honzův friend trojka mi přijel spolu s jednou lavinou po laně až do klína. Už jsem ten sněh vážně nesnášel. A on to asi vycítil, začal padat nepřetržitě.

Jako obrovský sněhulák jsem dorazil k dalšímu štandu. Ten byl pod převísem, který byl po obou stranách ohraničen kouty. Cesta vedla nejprve pravým koutem, nebo lépe řečeno mírně převíslou koutovou spárou. Tou několik metrů vzhůru, traverz vlevo přes celý převis do levého komína a jím vzhůru. Řada byla na mně. Poslední délka, kterou jsem měl tahat. Vzal jsem si materiál a zpod převisu vlezl do spáry, kterou ustavičně padal sněh. Vůbec se v něm nedalo dýchat, natož něco vidět. Když jsem zkusil přitisknout obličej úplně ke skále, okamžitě mi sněh ucpal nos, vlezl do kapuce i za krk. Založil jsem první jištění a zároveň poslední. Rozhodli jsme se slanit.

Na místě našeho posledního štandu, který držel za středně velkého hexa a mikrofrienda, jsme tušili místo, kde by mohl být štand s boráky. Kopali jsme asi osm minut sněh, ale bezvýsledně. Nakonec jsme slaňovali za, dle mého názoru, malinký skalní hrot, ale nic jiného po ruce nebylo. O štand níže jsme provázali ty tři skoby

a hurá dál. Celkově asi za hodinu jsme stáli pod nástupem. Byly čtyři hodiny odpoledne.

Nějak abnormálně jsme měli „dřevé ruce“. Proto jsme dole na sněhu hledali náš popadaný materiál. Našel jsem smyci s vklíněncem a deset metrů pod sebou viděl hexa s karabinou. Šel jsem pro něj, ale lano, na kterém jsme slaňovali, sjelo dolů a vrazilo do hexa, který sjel po sněhovém svahu o dalších čtyřicet metrů níž. Sestupoval jsem k němu a trochu nadával. Najednou to kolem mě ruplo a v mé úrovni se odtrhla desková lavina, která, díky bohu, pohřbila jen toho hexa s karabinou. Pro tento den to už stačilo. Smotali jsme lana a vyrazili na chatu...

Teď skoro po týdnu jsme v tom znovu. Je to vážně do kopce. Málem jsem na to zapomněl. Za chvíli už budu v místě, kde se před necelým týdnem utrhla lavina a pohřbila hexa. Je neuvěřitelně ticho. Vítr vůbec nefouká. Mám smíšené pocity. Je to snad ticho před bouří? Šlapu vzhůru, levá, pravá. Honza mě před chvílí vystřídal ve stopě. Docela mu to jde. Už si vyndal druhou zbraň a leze první sněhovou délku. Jsem zvědavý, jak nám to dnes půjde. Včera na chatě byla oslava. Iva měla narozeniny a skvěle se to rozjelo. Pokud si vzpomínám, naučil jsem se dokonce polsky. Ale ráno jsem to zase zapomněl, takže bohatší o nový jazyk nejsem. Přece jen jsem si měl jít lehnout o něco dříve. Spím za chůze a to není zrovna dobré.

Lezu opět první skalní délku. Dle válečné strategie budeme snad rychlejší, polezeme-li si každý to své. Oproti minulému pokusu nenalézám vlevo, ale jdu přímo ve spádnicí koutem. Je to o trochu těžší, ale určitě příjemnější lezení než po plotně vlevo. Oproti minule musím borháky vyhrabat, proto jsem zvědavý, kolik sněhu bude výš. Obě lana mám už v reverzu a dobírám Honzu. První délku máme oba vylezenou rychleji, což nás povzbuzuje. I druhá délka je bez problému. Honza překvapil a dokonce procvakl i tu velkou skobu. Laviny sice padají, vždy jich jde několik za sebou, ale pak je velká pauza. Těto milosti využíváme. Třetí délku tahám opět já, ke smycům dolézám už snadněji. Je znát, že vím do čeho jdu, je to ve větším klídku.

Na dnešek nebylo meteorology hlášeno zrovna dobré počasí. Velký mráz a vítr o rychlosti devadesát kilometrů. Jak je ale vidět, nevyšlo jim to. Je nádherně. Alespoň ve srovnání s minulými dny. Vidíme jak z chaty vyrážejí horolezci na túry. Vysílačkou se s námi spojují kluci, kteří jdou do Szczepanského. Prý nás pozorují, jak se přes nás valí jedna lavina za druhou. My ten pocit však nemáme.

Když dolézám ke štandu „Tři rezatých skob“, napadá mě, že jsem ještě nesnědl žádné jídlo, co mám do stěny. Napravuji to a dávám si sušenku. Jak dobírám, pootočím se vlevo a tam se na mě usmívá borhák. Beru do ruky cepín a praštím do toho místa, sníh odpadl a máme druhý erární štand. Parťáka posílám rovnou tam a sám si k němu přeležám. Vzpomínám si velice živě na to minulé bombardování a levou rukou si hladím ještě teď bolavé pravé rameno.

Dokonale chráněn před padajícími předměty jistím prvolezce. Na místě, kde byla ta velká sněhová hrouda je dnes jen malá. Ještě se nestihla znovu utvořit. Honza bravurně čistě přelézá místo, které prve háknul, až ke mně je z toho cítit jeho radost. Stanoviště udělal na stejném místě. Já tento těžký úsek přelézám s cepíny v rukách. Levý zaháknu za skalní hranku, pravý vložím do trhliny a otočením vzpřímím. Mačky pokládám na malé stupy. Zvedám se, ještě kus a budu moct zaseknout do firnu. Povedlo se, lezu dál k našemu poslednímu známému místu. Celou dobu mi podvědomě něco chybělo. Až později mi došlo, že mi chybí prachový sníh. Úplně přestal padat. Co to znamená nevíme, ale je tepleji než minule a také jsme tu o tři hodiny dříve, právě bylo poledne.

Začínám první metry neprobádaného. Lezu převislou koutovou spárkou a nadávám na batoh, který je mi na obtíž. Pravou rukou se držím na žábu a rychle vkládám frienda. Chtělo by to ale menší velikost, a proto je ještě vyměňuji. Ztratil jsem tím hodně síly, ale jištění je kvalitní. Honza mě posílá už do traverzu, ale kdyby to tu viděl, nic by neříkal. Ne, musím ještě kus vzhůru a až pak můžu vlevo. V traverzu je hromada sněhu, přes kterou nejsem schopný se dostat. Sníh není pevný, cepín v něm nemá šanci se zachytit. Jediné co mi zbývá, je odhřabat si další cestu. Trvá to dlouho a stále nic, co by mi mohlo pomoci k dalšímu postupu. Hrabu dál. Vyčistil jsem hrot, za který dávám smyčku a našel trhlínu, do které cepínem vtlučím malého čoka. Nad sebou jsem uviděl starou smyč, za kterou se chytám cepínem. Ještě chvíli a začal bych z toho sněhu pravděpodobně koptat. Traverzuji za další hranu. Tah v laně je veliký a mně je jasné, že musím hledat místo, kde zaštanuju. Založením dvou hexů je problém s třením vyřešen, mám štand. Natáhl jsem půlku lana a půlka byla ještě před námi. Honza ke mně dolezl a připravuje se na tahání. Terén vypadá velice lehký a proto se neobtěžuji s oblékáním péřovky. Chybně jsem si myslel, že to bude trvat jen chvíli. Ale už první metry jsou divné. Žvýkám zmrzlou müsli tyčinku, jistím a valím bulvy na to, co Honza nade mnou přelézá. Je to stěnka, ve které jsou na začátku tři skoby a pak už nic. Asi proto se rozhoduje lézt při levé straně, kde je mělká spára, která, jak se bláhově domníval, mu umožní zandat ale-

spoň nějaké jištění. Je to nejtěžší místo cesty, chvilku leze bez rukavic. Konečně to přešel. Já dole celkem slušně drkotám zuby, třesu se jako ratlík. Když volá, že má štand s borhákem, mám radost. Tak jsme z celkové deseti umístěných řetězů nakonec našli tři.

Přišel čas abych lezl, ale jsem tak promrzlý, že se musím nejprve rozhybat. Zandávám teplé rukavice a vyndávám lezecké, které jsou celé zmrzlé. Jediné, co mě napadá, je vzít jednu po druhé do pusy a rozkousat je. Pak konečně trochu povolí a já si je můžu nasadit. „Nejlehčí šestka“, opakují si a stoupám. Doteď nevím, zda to pravda je, či není. Možná jsem jen trochu zaujatý pro tu zimu, led a sníh. Vylezu si tuhle Weberovu v létě a uvidím.

Až ke skobám to jde. Pořád jsem ještě zmrzlý, prsty necítím, ale stále se držím. Postupně sundávám expresky ze skob. Honzovo jištění nade mnou vypadává ze spáry a já mohu lézt jinudy. Jdu doprava do stěny. Oba jsme se později shodli, že je mírně převislá. Myšlenka, že bych měl také lézt bez rukavic, je hrozná. Lezu pomocí cepínů. Držím se levým cepínem za šikmý chyt a pravým za bočák. Rvu to nahoru a vtom jeden cepín vystřelil. Nevím který. Vím jen, že sedím v laně. No to by bylo. O dalších pět metrů výš dolezám k Honzovi. Beru si pás s materiálem a okamžitě jdu dál. Těch posledních padesát metrů, ty dvě krátké délky nám trvaly tři a půl hodiny.

Jsem ve žlabu a brodím se sněhem. Zarážím cepín, o něco výš druhý a udělám minimálně dva kroky. A tak stále dokola. Skalní výšvih překonávám vpravo. Zase začaly padat laviny. Na padesáti metrech dávám jen dvě jištění. Víc ani nejde, skála je zde vodou vymletá do hladka, a proto chybí místa na jištění. Dobírám parťáka než překoná skalní výšvih. Potom jdeme současně. Čas letí jak voda, tma přijde každou chvilku. V další lanové délce dávám jedno bytelné jištění až na jejím konci. Dál se brodím ve sněhu. Už cítím únavu, za celý den jsme moc nesnědli, já měl jen müsli a sušenku. A pití? Už ani nevím, co to je. Když doleze Honza k mému bytelnému jištění, jsem už o další délku výš, aniž bych cokoliv založil. Najednou ve vysílačce slyším, že přehnaně jistím a že tím zdržuji postup. Proto už nedávám nic, po pravé straně míjím skalní hrot a jdu rychle dál. Vylézám poslední, nejmějšší žlab. Na jeho konci již nemám více kam stoupat. Lanem obhazují velký kámen po pravé straně a na klasiku dobírám Honzu. Jsme oba na Německém žebříku. Tma právě padla a my začínáme sestupovat.

text a foto David „Ještěrka“ Michovský

Aktéři: David „Ještěrka“ Michovský (HO Spartak Ústí nad Labem)

Jan Leníček (HO Spartak Ústí nad Labem)

Pátá délka. Honza přelézá traverz. Hromada sněhu nad ním ukazuje, jaké množství jsem musel odkopat, abych se dostal na chyty a stupy.